

ZAKLÍNAČ

MEČ OSUDU

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

Ljndeni

Zaklínač II

Meč osudu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Andrzej Sapkowski

Zaklínač II Meč osudu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

ZAKLÍNAČ II

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ II

MEČ OSUDU

Z polštiny preložil Karol Chmel

Ljndeni

© 1993, by Andrzej SAPKOWSKI

Published by arrangement with Literary Agency „Agence de l'Est“

Translation © Karol Chmel, 2015

Cover design © Jakub Šimjak, 2020

Map illustration © Brian Terrero, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1736-6

ISBN e-knihy 978-80-566-2003-8 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2004-5 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2002-1 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

HRANICE MOŽNOSTÍ

I.

– Vravím vám, že odtiaľ nevyjde, – povedal poďobaný a presvedčivo pokyvoval hlavou. – Je to dobrá hodina a štvrtý, odkedy tam vliezol. Už je po ňom.

Mešťania, natlačení medzi ruinami, mlčali a zízali na čierny otvor zívajúci v rumovisku, na zasypaný vstup do podzemia. Tučniak v žltej kamizole prestúpil z nohy na nohu, odpľul si a zložil z hlavy ohmataný baret.

– Ešte počkajme, – utrel si pot z riedkeho obočia.

– Na čo? – vyprskol poďobaný. – Tam v tých pivniciach trčí bazilišok, už ste na to zabudli, richtár? Kto tam vojde, je stratený. Vari tam málo ľudí skapalo? Na čo teda čakať?

– Veď sme sa dohodli, – zahundral neisto tučniak. – Tak by sme mali...

– Dohodli ste sa so živým, richtár, – pripomenul kompán poďobaného, obor v koženej mäsiarskej zástere. – Ale teraz je už po ňom, to je isté, ako že je slnko na nebi. Už vopred bolo jasné, že ide na smrť, tak ako ostatní. Vybral sa tam dokonca bez zrkadla, iba s mečom. A bez zrkadla baziliška zabiť nemožno, to vie každý.

– Aspoň ste ušetrili groše, richtár, – dodal poďobaný. – Veď niet komu za baziliška zaplatiť. Len pokojne chodte domov. A koňa a čarodejov dobytok si vezmeme my, škoda by bolo nechať majetok len tak.

– Veruže, – uznal mäsiar. – Kobyla je mocná a sedlové vaky sú solídne napchaté. Nazrieme do nich, čo povieť.

– A to ako? Čo ste?

– Mlčte, richtár, nemiešajte sa do toho, lebo vyfasujete, – vyhrážal sa poďobaný.

– Mocná kobyľa, – zopakoval mäsiar.

– Nechaj toho koňa na pokoji, milý môj.

Mäsiar sa pomaly otočil k cudziemu mužovi, čo prichádzal spoza prielomu v múre, spoza chrbta ľudí zhromaždených okolo vstupu do pivnice.

Cudzinec mal husté, kučeravé, gaštanové vlasy, hnedú tuniku pod vatovaným kabátcom, vysoké jazdecké čizmy. A nijakú zbraň.

– Odstúp od koňa, – zopakoval s jedovatým úsmevom. – Čo to má byť? Cudzí kôň, cudzie vaky, cudzí majetok a ty na to všetko škúliš svojimi karpavými očami, ťahuješ za tým špinavú labu? Vari sa to patrí?

Poďobaný pomaly vsunul ruku do záhrenia kabátca a pozrel sa na mäsiara. Mäsiar prikývol, mávol na skupinku a z nej vykročili dvaja nakrátko ostrihaní mocní chlapi. Obidvaja mali v rukách palice, akými sa na bitúнку hluší dobytok.

– Ktože ste, – spýtal sa poďobaný stále s rukou pod pazuchou, – že nám tu vykladáte, čo sa patrí a čo nie?

– Do toho ťa nič, môj milý.

– Zbraň nenosíte.

– Pravda, – cudzinec sa usmial ešte jedovatejšie, – nenosím.

– To nie je dobre, – vytiahol poďobaný ruku spod pazuchy; držal v nej dlhý nôž. – Naozaj to nie je dobre, že nenosíte.

Mäsiar tiež vytiahol nôž, dlhý ako lovecká dýka. Dvaja chlapi pokročili dopredu so zdvihnutými palicami.

– Nemusím nosiť, – spresnil cudzinec bez toho, aby sa pohol z miesta. – Moje zbrane chodia za mnou.

Z ruín sa vynorili a mäkkým krokom vyšli dve dievčatá. Skupinka sa okamžite rozostúpila, cúvla, dav sa preriedil.

Obidve dievčatá sa usmiali, zablysli zubami, prižmúřili oči, od kútikov ktorých sa až k ušiam ťahali široké modré pásy tetovania. Svaly im pohrávali na mocných stehnách vyčnievajúc-

cich spod rysích koží ovinutých okolo bokov, ako aj na nahých obľých rukách nad drôtenými rukavicami. Ponad plecيا chránené košeľou z krúžkovej ocele vytŕčala rukoväť šable.

Podobaný pomaly, pomaličky ohol kolená a pustil nôž na zem.

Z diery v zrúcanine sa rozľahol rachot kameňov a škrabot, potom sa z tmy vynorili ruky a zachytili sa nepravidelného okraja múru. Ruky postupne nasledovala hlava s bielymi, tehlovým prachom poprásenými vlasmi, bledá tvár, rukoväť meča vyčnievajúca nad plecicom. Dav zašumel.

Bielovlasý sa zhrbil a vyvliekol z diery čudesný tvar, monštruózne telisko, zaľúľané prachom presiaknutým krvou. Obludu držal za dlhý jašteričí chvost; vzápätí ju bez slova hodil pod nohy tučnému richtárovi. Richtár uskočil, no potkol sa o zvalený kus múru; civel na zakrivený vtáčí zobák, blanité krídla a kosákovité pazúry na šupinami pokrytých labách. Na lalok pod hrdlom, pôvodne asi purpurový, teraz špinavočervený. Na vpadnuté sklovité oči.

– Toto je bazilišok, – oznámil bielovlasý, keď si oprašoval nohavice. – Podľa dohody. Mojich dvesto lintarov, buďte taký láskavý. Poctivých lintarov, neorezaných. Vopred upozorňujem, že si ich overím.

Richtár rozochvenými rukami odviazal z opaska mešec. Bielovlasý sa poobzeral, na chvíľu sa zrakom pristavil na podobanom a na noži, čo mu ležal pri nohách. Pozrel sa aj na muža v hnedej tunike, na dievčatá v sukničkách z rysej kože.

– Ako obyčajne, – usúdil, keď preberal meštek z richtárových trasúcich sa rúk. – Riskujem pre vás krk za mizerných pár grošov a vy si zatiaľ brúsíte zuby na moje veci. Nech vás mor skára, nikdy sa nezmeníte.

– Zostali nedotknutí, – zamrmľal mäsiar a cúvol. Muži s palicami sa už dávno stratili v dave. – Vašich vecí sa nikto nedotkol.

– To som teda rád, – usmial sa bielovlasý. Pri pohľade na ten úsmev, čo rozkvital na bledej tvári ako otvárajúca sa rana, sa

dav začal rýchlo rozchádzať. – A preto sa, bratku, ani teba nikto nedotkne. Odíď v pokoji. Ale čo najskôr.

Podobaný, otočený chrbtom, chcel tiež rýchlo vycúvať. Vriedky na jeho prudko zblednutej tvári škaredo očerveneli.

– Hej, ty, počkaj, – oslovil ho muž v hnedej tunike. – Na niečo si zabudol.

– Na čo... pane?

– Vytiahol si na mňa nôž.

Vyššie z dievčat sa zrazu rozhojdalo na široko rozkročených nohách, zakolísalo bokmi. Šabľa, vytiahnutá nevedno kedy, zavisťala prudko vzduchom. Hlava podobaného odletela nahor a oblúkom dopadla do zívajúcej tmy pivnice. Telo sa sťažka a neprirodzene zrútilo medzi rozdrobené tehly ako odťatý kmeň. Dav jednohlasne vykrikol. Druhé dievča s dlaňou na rukováti sa šikovne zvrtilo, aby zabezpečilo chrbát tomu prvému. Neboľo treba. Dav sa ozlomkrky, potkýnavo rozbehol k mestu, čo mu nohy stačili. Na jeho čele sa impozantnými poskokmi rútil rich-tár pár siah pred mohutným mäsiarom.

– Krásny úder, – zhodnotil chladne bielovlasý, keď si rukou v čiernej rukavici zaclonil oči pred slnkom. – Krásny úder zerrikánskej šable. Klaniam sa pred šikovnosťou a pôvabom slobodných bojovníčok. Som Geralt z Rivie.

– A ja, – neznámy v hnedej tunike ukázal na vyblednutý erb na prednej časti svojho odevu, tri čierne vtáky sediace v rade uprostred zlatého poľa, – som Borch, prezývaný Tri Kavky. A toto sú moje dievčatá, Tea a Veá. Volám ich tak, lebo na ich skutočných menách si môže človek jazyk polámať. Ako si si správne domyslel, sú to Zerrikánky.

– Podľa všetkého práve vďaka nim mám ešte koňa a majetok. Ďakujem vám, bojovníčky. Ďakujem aj vám, pán Borch.

– Tri Kavky. A toho pána si nechaj pre iných. Viaže ťa niečo k tejto nore, Geralt z Rivie?

– Skôr naopak.

– To je dobre. Mám totiž návrh – neďaleko odtiaľto, smerom k prístavu, stojí na križných cestách hostinec U zamysleného draka. Tamojšia kuchyňa nemá páru v celom kraji. Akurát tam mierime, že sa dobre najeme a nájdeme si nocľah. Potešil by som sa, keby si nám robil spoločnosť.

– Borch, – bielovlasý sa otočil od koňa a pozrel sa neznámemu do priezračných očí, – nechcem, aby medzi nami vznikli nejaké nejasnosti. Mal by si vedieť, že som zaklínač.

– Dovtípil som sa. Ale vyslovil si to, akoby si vravel: „Som malomocný.“

– Sú takí, – odvetil Geralt pomaly, – ktorí by dali prednosť spoločnosti malomocných pred prítomnosťou zaklínača.

– Sú aj takí, – zasmial sa Tri Kavky, – ktorí uprednostňujú ovcu pred dievčaťom. Nuž čo, jedných aj druhých môžem len poľutovať. A tebe zopakujem svoju ponuku.

Geralt si stiahol rukavicu a stisol podávanú ruku.

– Prijímam, teším sa, že sme sa zoznámili.

– Tak poďme, už som vyhladol.

II.

Hostinský pretrel handrou hrboľaté dosky stola, uklonil sa a usmial. Chýbali mu dva predné zuby.

– Taakže... – Tri Kavky sa na chvíľu zadíval na začmudenú povalu a na pavúky, čo sa po nej tmolili. – Najprv... Najprv pivo. Aby si nemusel chodiť dvakrát, tak celý súdok. A k pivu... Čo môžeš ponúknuť k pivu, milý môj?

– Syr? – zariskoval hostinský.

– Nie, – zamračil sa Borch. – Syr až po jedle. K pivu by sme si dali radšej niečo kyslé a ostré.

– K službám, – hostinský sa usmial ešte naširšie. Ukázalo sa, že predné zuby nie sú jediné, čo mu chýbajú. – Čo takto úhory s cesnakom v oleji alebo v octe alebo marinované kúsky zelenej papriky...

– V poriadku. Aj to, aj to. A potom polievku, takú, čo som tu raz jedol, plávali v nej kadejaké mušle, rybky a iné chutné drobnosti.

– Pltnícku polievku?

– Veru tú. A potom pečenú jahňacinu s cibuľou. A ešte kopu rakov. Kôpru daj do hrnca, koľko sa vmestí. A k tomu aj ovčí syr a šalát. A keď dojeme, ešte sa uvidí.

– Nech sa páči. Pre všetkých, teda štyrikrát?

Vyššia Zerrikánka pokrútila zamietavo hlavou, poklepala si významne po drieku obopnutom tesnou ľanovou košeľou.

– Zabudol som, – žmurkol Tri Kavky na Geralta. – Dievčatá si strážia líniu. Pán hostinský, baraninu len pre nás dvoch. Pivo môže byť hned, spolu s tými úhormi. S ostatným chvíľu počkaj,

aby to nevychladlo. Neprišli sme sa nadžgávať, skôr príjemne stráviť čas rozhovorom.

– Chápem, – uklonil sa znovu hostinský.

– Chápavosť je v tvojom fachu dôležitá vec. Nastav dlaň, milý môj.

Zaštrngali zlaté mince. Krčmárovi sa ústa rozťahli až po uši.

– To nie je záloha, – oznámil Tri Kavky. – To je prepitné. A teraz behom do kuchyne, dobrý človeče.

V miestnosti bolo teplo. Geralt si rozopol opasok, vyzliekol kaftan a vyhrnul rukávy na košeli.

– Vidím, – skonštatoval, – že netrpiš nedostatkom hotovosti. Žiješ z privilégií rytierskeho stavu?

– Čiastočne, – usmial sa Tri Kavky, no nepúšťal sa do detailov.

Rýchlo sa porátali s úhormi a štvrt súdkom piva. Zerrikánky si pivo dopriali tiež a obidvom sa výrazne zlepšila nálada. Čosi si pošepekali a Ve a, tá vyššia, zrazu vybuchla do hrdelného smiechu.

– Hovorí dievčatá aj obecnou rečou? – spýtal sa potichu Geralt, keď na ne pozeral kútikom oka.

– Slabo. A nie sú veľmi zhovorčivé. Čo je na chválu. Čo povieš na polievku, Geralt?

– Mhm.

– Napime sa.

– Mhm.

– Geralt, – Tri Kavky odložil lyžicu a distinguishingovane si odgrgol, – vráťme sa na chvíľu k tomu, o čom sme sa zhovárali cestou. Pochopil som, že ty, zaklínač, putuješ z jedného konca sveta na druhý, a keď cestou nadábiš na nejakú obludu, zahlušíš ju. A z toho máš groše. Na tomto je založený zaklínačský fach?

– Viac-menej.

– A stane sa, že ťa niekam pozvú konkrétne? Povedzme, že ti dajú špeciálnu objednávku. Potom čo – ideš a vykonáš, čo treba?

– Závisí od toho, kto ma pozýva a načo.

– A za koľko?

– Aj od toho, – zaklínač pokrčil plecami. – Všetko je stále drahšie a žiť treba, ako vravieva jedna moja známa čarodejnica.

– Tak to je pomerne výberový prístup, povedal by som, veľmi praktický. Predsa však musíš vychádzať z nejakej idey, Geralt. Konflikt síl Poriadku so silami Chaosu, ako hovorieva jeden môj známy čarodejník. Predstavoval som si, že plníš nejaké poslanie, ochraňuješ ľudí pred Zlom vždy a všade. Bez rozdielu. Že stojíš na presne určenej strane palisády.

– Sily Poriadku, sily Chaosu. Naozaj fajnové slová, Borch. Za každú cenu ma chceš vidieť na jednej strane palisády v konflikte, ktorý je, ako sa všeobecne uznáva, večný, začal sa dávno pred nami a bude pokračovať, i keď tu už dávno nebudeme. Na čej strane stojí kováč, keď podkúva kone? Náš hostinský, čo sem akurát uháňa s pekáčom baraniny? Čo podľa teba určuje hranicu medzi Chaosom a Poriadkom?

– To je jednoduché, – pozrel mu Tri Kavky rovno do očí. – To, čo reprezentuje Chaos, je hrozba, to je agresívna strana. A Poriadok je strana ohrozená, tá, čo potrebuje obranu. Potrebuje ochrancu. Ale teraz sa napime. A dajme sa do jahniatka.

– Dobre.

Zerrikánky, čo dbali o líniu, si dali v jedení prestávku – krátili si ju popíjaním v zrýchlenom tempe. Veľa, sklonená nad priateľkiným plecom, znovu čosi šepkala, pričom vrkočom štekľila dosku stola. Tea, tá nižšia, sa nahlas zasmiala a veselo prižmúrkala tetované viečka.

– Takže, – ozval sa Borch, keď doobhrýzal kosť, – môžeme pokračovať v rozhovore, ak nemáš nič proti. Pochopil som, že by si nebol rád, keby som ťa staval na stranu niektorej zo Síl. Jednoducho, konáš si svoju robotu.

– Konám.

– Pred konfliktom Chaosu a Poriadku však neujdeš. Aj keď si použil ten príklad, ty nie si kováč. Videl som, ako pracuješ.

Vojdeš do pivnice v zrúcaninách a vynesieš odtiaľ podrezaného baziliška. Medzi podkúvaním koní a zabíjaním baziliškov je veru rozdiel, milý môj. Povedal si, že ak je pláca primeraná, poženieš sa aj na kraj sveta, aby si zahlušil netvora, ktorého ti ukážu. Nech je to, dajme tomu, odporný drak, čo pustoší...

– Zlý príklad, – prerušil ho Geralt. – Vidiš, hneď sa ti to pletie s tým Chaosom a Poriadkom. Lebo draky, ktoré bezpochyby reprezentujú Chaos, ja nezabíjam.

– A to ako? – Tri Kavky si oblizoval prsty. – Čo to znamená? Veď zo všetkých oblúd je drak najodpornejší, najkrutejší a najzúrivejší. Najhnusnejší plaz. Napáda ľudí, chrlí oheň a unáša tie oné – panny. Vari sa o tom málo hovorí? Predsa nie je možné, aby si ty, zaklínač, nemal na konte zopár drakov?

– Draky nelovím, – vyhlásil sucho Geralt. – Vidlochvostáky, prosím. Sklzúne. Lietavce. Ale draky nie – či už zelené, čierne ani červené. Jednoducho to riešpektuj.

– Zaskočil si ma, – priznal sa Tri Kavky. – V poriadku, beriem na vedomie. Teraz si dajme s drakmi na chvíľu pokoj, na obzore vidím niečo červené, podľa všetkého to sú naše raky. Napime sa!

Praskavo drvili zubami červené panciere, vysávali z nich biele mäso. Slaná voda im stekala po zápästiach a neprijemne štípala. Borch nalieval pivo, naberačkou už škrabotal o dno súdka. Zerrikánky sa ešte väčšmi rozveselili, obzerali sa po krčme a zlovestne sa usmievali; zaklínač si bol istý, že hľadajú zámienku na bitku. Tri Kavky si to zrejme tiež všimol, lebo im zrazu pohrozil rakom, ktorého držal za chvost. Dievčatá sa zachichotali a Tea našpúlila ústa na bozk a žmurkla – na jej potetovanej tvári to pôsobilo strašidelne.

– Sú ako divé mačky, – šepol Tri kavky Geraltovi. – Treba si na ne dávať pozor. S nimi je to tak, milý môj, že len žmurkneš a už sú naokolo mláky krvi. Ale celkovo sú za všetky peniaze. Keby si vedel, čo dokážu...

– Viem, – prikývol Geralt. – Ťažko nájsť lepšiu eskortu. Zerri-
kánky sú rodené bojovníčky, odmalička sú školené na boj.

– O toto mi nejde, – Borch vyplul na stôl račie klepeto. – Mal
som na mysli, aké sú v posteli.

Geralt sa znepokojene pozrel na dievčatá. Obidve sa usmie-
vali. Veľa bleskovým, takmer nepostrehnuteľným pohybom
siahla do misky. Prižmúrenými očami sa uprene dívala na za-
klínača a zároveň škripotavo rozhryzla račí pancier. Ústa sa jej
leskli od slanej vody. Tri Kavky nahlas zahundral:

– Takže, Geralt, nelovíš zelené draky ani draky ďalších dvoch
farieb. Vzal som to na vedomie. Ale prečo, ak sa smiem spýtať,
len tieto tri farby?

– Štyri, aby sme boli presní.

– Vravel si o troch.

– Tie draky ťa naozaj zaujímajú. Máš nejaký konkrétny dô-
vod?

– Ani nie. Je to len zvedavosť.

– Aha. A s tými farbami je to tak, že akurát takto sa zaužívalo
označovanie drakov. Hoci to nie je celkom presné. Zelené draky,
tie najpopulárnejšie, sú skôr sivasté, ako obyčajné sklzáne. Čer-
vené sú v skutočnosti červenkové alebo majú tehlový odtieň.
Veľké draky tmavohnedej farby sa obvykle označujú ako čierne.
Najvzácnejšie sú biele – takého som nikdy nevidel. Zdržujú sa
na ďalekom severe. Údajne.

– Zaujímavé. A vieš, o akých drakoch som ešte počul?

– Viem, – Geralt si odpil z piva. – O takých, o akých som po-
čul aj ja. O zlatých. Také neexistujú.

– A to tvrdíš na základe čoho? Že si ich nikdy nevidel? Sám
si povedal, že si nevidel ani bieleho.

– O to nejde. Za morami, v Ofire a Zangwebare, žijú biele
kone s čiernymi pásmi. Takisto som ich nikdy nevidel, ale viem,
že existujú. No zlatý drak je mýtický tvor. Legendárny. Dajme
tomu ako fénix. Fénixy a zlaté draky nejestvujú.

Vea, opretá o lakte, sa naňho zvedavo zadívala.

– Určite vieš, čo hovoríš, si predsa zaklínač. – Borch si dolial pivo zo súdka. – A predsa si myslím, že každý mýtus, každá legenda musí mať nejaké korene. A tie z niečoho vyrastajú.

– Vyrastajú, – pritakal Geralt. – Najčastejšie zo snov, túžob, clivoty po niečom. Z viery, že možnosti sú neohraničené. Ba občas aj z náhody.

– No práve, z náhody. Možno raz žil zlatý drak, jednorazová, neopakovateľná mutácia?

– Ak to tak bolo, postretol ho osud všetkých mutantov. – Zaklínač otočil hlavu. – Priveľmi sa odlišoval, než aby prežil.

– Ha, – uškrnul sa Tri Kavky, – teraz popieraš zákony prírody, Geralt. Mój známy čarodejník hovorí, že v prírode má každá bytosť svoje pokračovanie a tak či onak nejako pretrvá. Koniec jedného znamená začiatok druhého, možnosti nemajú hranice, prinajmenšom príroda ich nepozná.

– Ten tvoj čarodejník je veľký optimista, ale neberie do úvahy jednu vec: omyl, akého sa dopustí príroda. Alebo tí, čo sa s ňou zahrávali. Zlatý drak a jemu podobní mutanti, pokiaľ aj existovali, nemali nijakú šancu prežiť. Ako prekážka sa proti tomu totiž postavila celkom prirodzená hranica možností.

– Čo je to za hranica?

– Mutanti, – svaly na Geraltových čeľustiach sa prudko zachveli, – mutanti sú sterilní, Borch. Len v legende môže pretrvať to, čo v prírode prežiť nemôže. Len legenda a mýtus nepoznajú hranice možností.

Tri Kavky mlčal. Geralt sa pozrel na dievčatá – ich tváre náhle zvažneli. Vea sa k nemu neočakávane naklonila a pevnou svalnatou rukou ho objala okolo krku. Na líci pocítil jej pery, mokré od piva.

– Páčiš sa im, – povedal pomaly Tri Kavky. – Oblúbili si ťa.

– Čo je na tom čudné? – usmial sa smutne zaklínač.

– Nič. Ale treba to zapíť. Hostinský! Ešte súdok!

– Nerob hlúposti! Nanajvyš ak džbánok!

– Dva džbány! – vykrikol Tri Kavky. – Tea, musím si na chvíľku odskočiť.

Zerrikánka vstala, zdvihla šablú z lavičky, vyzývavým pohľadom prebehla po celej miestnosti. Hoci predtým niekoľko párov očí, ako si zaklínač všimol, zažiarilo, keď zbadalo tučný mesiac, akosi sa nikto nehrnul von za Borchom na dvor. Tea pokrčila plecami a vybrala sa za svojim chlebobdarcom.

– Aké je tvoje skutočné meno? – spýtal sa Geralt tej, čo zostala pri stole. Ve a blysla bielymi zubami. Košeľu mala rozšnurovanú takmer až po hranice možností. Zaklínač nepochyboval, že to je ďalšia provokácia pre okolitých zízajúcich hostí.

– Alveaenerle.

– Pekné, – zaklínač si bol istý, že Zerrikánka našpúli pery a ešte naňho aj žmurkne. Nemýlil sa.

– Ve a?

– Hm?

– Prečo sprevádzate Borchu? Vy, slobodné bojovníčky? Môžeš mi to prezradiť?

– Hm.

– Hm, čo?

– On je... – Zerrikánka zvrátila čelo, hľadala slová. – On je... naj... krajší.

Zaklínač prikývol. Kritériá, na základe ktorých ženy hodnotili príťažlivosť mužov, zostávali preňho tajomstvom – a nie po prvý raz.

Tri Kavky sa vrátil do výčapu; cestou si ešte zapínal nohavice a dával príkazy hostinskému. Tea, dva kroky za ním, akoby znudene, sa rozhliadala po krčme – kupci aj pltníci vehementne uhýbali pred jej pohľadom. Ve a zhltnúť ďalšieho raka a podchvíľou vrhala na zaklínača výrečné pohľady.

– Objednal som ešte úhora, tentoraz pečeného, – Tri Kavky ťažko dosadol na lavicu, brinkol o ňu nedopnutým opaskom.

– Natrápil som sa s tými rakmi, ba akoby som ešte vyhladol. A vybavil som ti tu nocľah, Geralt. Nemá zmysel, aby si sa túlal po nociach. Ešte sa zabavíme. Na vaše zdravie, dievčatá!

– Vessekheal, – povedala Ve a pozdvihla svoj pohár. Tea žmurkla a povystierala sa, pričom jej atraktívne poprsie, napriek Geraltovým očakávaniam, nerozpáralo predok košeľe.

– Zabavíme sa, – Tri Kavky sa naklonil ponad stôl a potľapkal Teu po zadku. – Zabavíme sa, zaklínač! Hostinský! Sem sa! Hostinský pružne pribehol, ruky si utieral do zástery.

– Koryto by sa tu nenašlo? Také, čo sa používa na pranie, veľké, mocné?

– Aké veľké, pán môj?

– Tak pre štyroch.

– Pre... štyroch... – otvoril krčmár ústa.

– Štyroch, – pritakal Tri Kavky a vybral z vrečka napchatý mešec.

– Nájde sa, – oblizol si pery hostinský.

– Výborne, – zasmial sa Borch. – Nech ho zanesú hore do mojej izby a naplnia horúcou vodou. Hor sa do toho, milý môj! A nech tam prinesú aj zo tri džbánky piva.

Zerrikánky sa zachichotali a zároveň zažmurkali.

– Ktorú si vyberieš? – spýtal sa Tri Kavky. – Tak čo? Geralt? Zaklínač sa poškrabal na zátylku.

– Viem, že si ťažko vybrať, – prehodil Tri Kavky chápavo. – Sám s tým mám občas problém. Dobré, dohodneme sa pri kúpeli. Hej, dievčatá! Pomôžte mi vyjsť po schodoch!

III.

Na moste bola závora. Cestu zahradzovala dlhá masívna klada, položená na drevených kozách. Pred ňou a za ňou stáli halapartníci v nitmi vybijaných kožených kabátoch a krúžkových kapucniach. Nad závorou ospanlivo povievala purpurová zástava so strieborným gryfom v znaku.

– Čo je to za čertovina? – začudoval sa Tri Kavky a prikrečil bližšie. – Zakázaný priechod?

– Máte písmo? – spýtal sa najbližší halapartník a ani si nevybral z úst steblo, ktoré akurát obhrýzal, nevedno, či od hladu alebo len tak, aby zabil čas.

– Aké písmo? Vari je tu mor? Alebo žeby vojna? Na čí rozkaz blokujete cestu?

– Kráľa Nedamíra, pána na Caingorne, – strážnik si presunul steblo do druhého kútika úst a ukázal na zástavu. – Bez písma sa do hôr nedostanete.

– To je dajaká hlúposť, – ozval sa unavene Geralt. – Toto predsa nie je Caingorn, ale holopolská oblasť. A Holopole, nie Caingorn, vyberá mýto na mostoch na Braa. Čo s tým má Nedamír?

– To sa mňa nepýtajte, – vyplul strážnik steblo. – To nie je moja vec. Ja mám na starosti kontrolovať písma. Ak chcete, pohovárajte sa s naším desiatnikom.

– A ten je kde?

– Za mýtnym domcom, vyhrieva sa na slnku, – odpovedal halapartník. Nepozeral sa však na Geralta, ale na nahé stehná Zerrikánok, čo sa lenivo vystierali v sedlách koní.

Za mýtnym domcom na kope zoschnutých brvien sedel strážnik a žrdou halapartne do piesku načrtával ženskú postavu, či skôr jej fragment, zachytený z nezvyčajnej perspektívy. Vedľa neho, nežne rozochvievajúc struny lutny, pololežal, polosedel útly muž v čudesnom klobúčiku slivkovej farby, ozdobenom striebornou sponou a dlhým trepotajúcim sa bocianím perom.

Geralt poznal klobúčik aj to pero, preslávené od Buiny po Jarugu, známe po dvoroch, zámkoch, hostincoch, krčmách aj šenkoch. Najmä po šenkoch.

– Blyskáč!

– Zaklínač Geralt! – spod posunutého klobúčika zasvietili veselé modré oči. – To je teda paráda! Aj ty si tu? A písmo náhodou nemáš?

– Čo máte všetci s tým písmom? – Zaklínač zoskočil z koňa. – Čo sa to tu deje, Blyskáč? Chceli sme sa dostať na druhý breh Braa, ja a tento rytier, Borch Tri Kavky, aj naša eskorta. A ukazuje sa, že sa nedá.

– Ani mňa nepustia, – Blyskáč vstal, zložil si klobúčik a s prehnanou dvornosťou sa uklonil Zerrikámkam. – Na druhý breh sa neviem dostať. Nepustia ani mňa, Blyskáča, najslávnejšieho minstrela a básnika v okruhu tisíc míľ, nepustí ma tento desiatnik, aj keď to je tiež umelec, ako vidíte.

– Bez písma nepustím nikoho, – vyhlásil desiatnik zachmúrene a vzápätí doplnil svoj výtvor o finálny detail – koncom žrde pichol do piesku.

– Tak to obídeme, – skonštatoval zaklínač. – Vyberieme sa po ľavom brehu. Do Hengforsu je to tadiaľto dlhšia trasa, ale keď musíme, tak musíme.

– Do Hengforsu? – začudoval sa bard. – Takže ty nejdeš za Nedamírom? Nejdeš za drakom?

– Za akým drakom? – zastrihal ušami Tri Kavky.

– Vy to neviete? Naozaj neviete? Tak to vám teda, páni, o všetkom porozprávam. Aj tak tu musím čakať, možno pôjde niekto,

kto má písmo, kto ma pozná a dovoľí, aby som ho sprevádzal. Sadnite si.

– Moment, – povedal Tri Kavky. – Slnko je skoro v troch štvrtinách zenitu a mňa suší ako na púšti. Nebudeme sa rozprávať so suchou papuľou. Tea, Vea, otočte sa pekne do mestečka a kúpajte jeden súdok.

– Páčite sa mi, pán môj...

– Borch, prezývaný Tri Kavky.

– Blyskáč, zvaný Neporovnateľný. Aspoň podľa niektorých dievčat.

– Rozprávaj, Blyskáč, – zarazil ho zaklínač. – Nechce sa mi tu trčať do večera.

Bard stisol prstami krk lutny a prudko udrél po strunách.

– Dáte prednosť reči viazanej alebo normálnej?

– Normálnej.

– Nech sa páči, – Blyskáč neodložil lutnu nabok. – Počúvajte teda, ušľachtili páni, čo sa stalo asi pred týždňom v slobodnom meste zvanom Holopole. Za bledého úsvitu, sotva čo vychádzajúce slnko ružovou farbou poprášilo záclony hmiel, čo viseli nad lúkami, totiž...

– Malo to byť v reči normálnej, – prerušil ho Gerałt.

– A vari nie je? No dobre, dobre. Chápem. Skrátka bez metafor. Na pastviny pri Holopoli priletel drak.

– Eeeee, – zašomral zaklínač. – Čosi sa mi na tom nezdá. V týchto končinách draka nikto nevidel už celé roky. Nebol to skôr celkom obyčajný sklzuň? Vyskytujú sa aj sklzuňe také veľké ako...

– Neurážaj ma, zaklínač. Viem, čo hovorím. Videl som ho. Zhodou okolností som bol akurát v Holopoli na jarmoku a videl som všetko na vlastné oči. Balada je už hotová, ale nechceli ste...

– Hovor. Bol veľký?

– Tak na tri konské dĺžky. Na výšku síce nie je vyšší ako kôň, ale zato oveľa hrubší. Sivý ako prach.

– To znamená, že zelený.

– Áno. Priletel nečakane, dopadol rovno na stádo oviec, ro-
zohнал pastierov, zahlušil asi tucet zvierat, štyri zožral a odletel.

– Odletel... – Geralt pokýval hlavou. – A tým sa to skončilo?

– Nie. Na ďalšie ráno priletel znovu, tentoraz prisadol blíž-
šie k mestečku. Spustil sa na húf báb, čo prali bielizeň na bre-
hu Braa. Človeče, ako sa tie rozprchlí! V živote som sa tak nena-
smial. Drak potom urobil zo dva okruhy nad Holopolom a odletel
na pastviny, kde sa znovu pustil do oviec. Až tam sa začal galima-
tiáš a chaos, lebo predtým pastierom skoro nikto neuveril. Rich-
tár zmobilizoval mestskú stráž aj cechy, ale kým sa všetci pozhá-
ňali, plebs vzal celú záležitosť do vlastných rúk a vybavil ju.

– Ako?

– Zvláštnym ľudovým spôsobom. Miestny obuvnícky majster,
istý Kozojed, vymyslel spôsob, ako toho plaza dostať. Zabili ovce,
napchali ich čemerickou, ľulkovcom, blenom, sírou a obuvníckou
živickou. Pre istotu miestny lekárnik nalial dnu aj zo dva litre svo-
jej mixtúry na vrede a kňaz zo svätyne Kreve nad tou zdochlinou
odriekal nejaké zaklínadlá. Potom tú vypchatú ovečku postavi-
li doprostred stáda, podopreli kolíkom. Popravde, nikto neveril,
že by sa dračisko dalo nachytať na takéto hovno, veď to smrdelo
na míle, lenže skutočnosť prekonala naše očakávanie. Drak sa
vykašlal na živé bľaciače ovečky a prehltol návnadu aj s kolíkom.

– A potom? No, vrav, Blyskáč!

– A čo iné robím? Veď rozprávam. Počúvajte, čo bolo ďalej.
Neprešlo ani toľko času, koľko potrebuje šikovný chlap na roz-
šňurovanie dámskeho korzetu, keď drak začal revať a chrliť dym,
predkom aj zadkom, metal kotrmelce, pokúšal sa vzlietnuť, no
napokon celkom zvädol a znehybnel. Dvaja dobrovoľníci sa vy-
brali k nemu, aby sa presvedčili, či ten otrávený plaz ešte dýcha.
Boli to miestny hrobár a obecný blázon, ktorého splodila postih-
nutá drevorubačova dcéra s čatou nájomných kopijníkov, čo pre-
chádzala cez Holopole ešte za čias vojvodu Ponorhracha.

– Ty ale klameš, Blyskáč.

– Neklamem, iba prifarbujem, a to je rozdiel...

– Zanedbateľný. Rozprávaj, škoda času.

– Takže, ako hovorím, hrobár a odvážny idiot vyrazili k nemu ako prieskumníci. Potom sme im postavili síce malú, ale celkom peknú mohyľu.

– Ahá, – ozval sa Borch. – To znamená, že drak ešte žil.

– Pravdaže, – prikývol veselo Blyskáč. – Žil. Ale bol už taký zoslabnutý, že hrobára ani blázna nezožral, iba z nich zlízal krv. A potom, na všeobecný údiv, odletel. Bolo vidieť, že vzlietol s ohromnou námahou a každých sto krokov družgol na zem, ale vždy sa zase spamätal a vzlietol. Podchvíľou aj kráčal po zemi, zadné nohy ťahal za sebou. Odvážnejší sa vybrali za ním, aby ho nestratili z dohľadu. A viete čo?

– Vrav, Blyskáč!

– Drak sa dovliekol až kdesi do úžľabín Pustovčích hôr niekde k prameňom Braa a schoval sa v tamojších jaskyniach.

– Všetko je mi jasné, – skonštatoval Geralt. – Drak pravdepodobne v tých jaskyniach celé stáročia letargicky driemal. Počul som o takých prípadoch, podistým tam musí byť aj jeho poklad. Už chápem, prečo strážia most. Niektorí si chce ten poklad pri vlastniť. A ten niektorí je Nedamír z Caingornu.

– Presne tak, – pritakal trubadúr. – Celé Holopole teraz kvôli tomu kypí od zlosti a nedočkavosti, lebo všetci si myslia, že ten drak a poklad patria práve im. Ale netrúfajú si len tak si začať s Nedamírom. Nedamír je šteňa, čo sa ešte nezačalo holiť, ale už stačil dokázať, že sa s ním nehodno púšťať do sporu. A na tom drakovi mu čertovsky záleží, to vidno podľa toho, že takto rýchlo zareagoval.

– Záleží mu na poklade, chcel si povedať.

– Práveže viac na drakovi než na poklade. Aby ste totiž vedeli, Nedamír si brúsi zuby na susedné kniežatstvo Malleore. Tam po náhlom a čudnom skone samého kniežata zostala kniežacia dcéra, takpovediac v spálňovom veku. Veľmoži z Malleo-

re na Nedamíra a ďalších konkurentov zazerajú, lebo vedia, že nový panovník by im poriadne pritiahol uzdu, nie tak ako tá soplaňa princeznička. A tak kdesi vyhrabali starú zaprášenú predpoveď, kde sa hovorí, že tiara aj ruka dievčiny patria tomu, kto porazí draka. Keďže draka tu nikto nevidel už celé roky, namýšľali si, že majú pokoj. Nedamír sa, pravdaže, tejto legende vysmial, pokojne by Malleore prevzal vojenskou cestou a hotovo, ale keď sa rozchýrila správa o holopolskom drakovi, pochopil, že môže poraziť malleorskú šľachtu jej vlastnou zbraňou. Keby sa tam zjavil s dračou lebkou, ľud by ho privítal ako monarchu zoslaného bohmi a veľmoži by nesmeli ani pípnuť. Čudujete sa teda, že sa ženie za drakom ako blázon? Najmä za takým, čo ledva prepletá nohami? Je to predsa príležitosť ako stvorená preňho, úsmev osudu, do čerta.

– Takže dal strážiť cesty, aby ho nepredbehla konkurencia.

– No jasné. A strážia ich aj pred Holopolitanmi. A po celom okolí rozposlal jazdcov s posolstvom pre tých, čo majú toho draka zabiť, lebo Nedamír sa nemá k tomu, aby osobne vošiel s mečom do jaskyne. Zvolal všetkých vychýrenejších drakobijcov, nech sa dajú do práce. Väčšinu z nich asi poznáš, Geralt.

– Celkom možné. Kto prišiel?

– Eyck z Denesle, ten ako prvý.

– Parom ho... – zaklínač tichučko zahvízdal. – Bohabojný a cnostný Eyck, rytier bez bázne a hany, osobne...

– Ty ho poznáš, Geralt? – zaujímal sa Borch. – Naozaj je taký pes na draky?

– Nielen na draky. Eyck si poradí s každou obludou. Zabíja aj mantichory a gryfy. A zopár drakov pohlušil zaručene, o tom som počul. Je dobrý. Ale kazí mi kšefty, lotor, lebo neberie peniaze. Kto je tam ďalší, Blyskáč?

– Rubači z Crinfridu.

– Tak to je po drakovi. Aj keby vyzdravel. Tá trojica je zohratá banda, nebojujú síce čisto, ale účinne. Vyhlušili všetky sklúzne

a vidlochvostáky v Redanii, pri rovnakej príležitosti padli aj tri červené draky a jeden čierny, a to už je čo povedať. To sú všetci?

– Nie. Pripojili sa ešte šiesti trpaslíci pod velením Yarpena Zigrina.

– Toho nepoznám.

– Ale o drakovi Ocvistovi z Kremennej hory si počul?

– Počul. A videl som kamene, čo pochádzajú z tamojších jaskýň. Boli tam zaříry neslýchanej farby a diamanty veľké ako čerešne.

– Mal by si teda vedieť, že práve Yarpen Zigrin a jeho trpaslíci zahlušili Ocvistu. Dokonca o tom skutku kolovala medzi ľuďmi balada, ale nestála za nič, lebo nebola moja. Ak si ju nepočul, o nič si neprišiel.

– To sú všetci?

– Áno. Ak nerátam teba. Tvrdil si, že o drakovi nevieš, ktovie, možno to je aj pravda. Ale teraz už o ňom vieš, takže čo?

– Nuž nič. Ten drak ma nezaujíma.

– Ha! Múdro, Geralt! Veď aj tak nemáš to povolenie...

– Opakujem, ten drak ma nezaujíma. A ako je to s tebou, Blyskáč? Čo ťa to ťahá do tých končín?

– Bežná vec, – pokrčil plecami trubadúr. – Treba byť blízko centra udalostí. O zápase s drakom sa bude veľa hovoriť. Isteže, baladu by som mohol zložiť aj na základe rozprávania, ale bude celkom inak znieť od niekoho, kto videl boj na vlastné oči.

– Boj? – zasmial sa Tri Kavky. – Skôr to bude zabíjačka alebo štvrtenie býka. Počúvam a nevychádzam z údivu. Slávni bojovníci sa ozlomkrky ženú, len aby dorazili napoly zdochnutého draka otráveného nejakým somárom. Človeku je do smiechu, ale zároveň by aj vracal.

– Mýliš sa, – vyhlásil Geralt. – Ak drak nezdochol od otravy hneď na mieste, tak ju jeho organizmus podľa všetkého zvládol a drakovi sa vrátili všetky sily. Napokon, na tom už vlastne ani nezáleží. Rubači z Crinfridu ho tak či tak zabijú, ale aby si vedel, bez boja sa to nezaobíde.

– Takže ty tipuješ rubáčov, Geralt?

– Pravdaže.

– Ibaže, – ozval sa dovtedy mlčanlivý strážnik-umelec. – Dračisko je magický tvor a nemožno ho zabiť inak ako čarami. Ak si s ním niekto poradí, tak najskôr tá čarodejnica, čo tadiaľto prešla včera.

– Kto? – Geralt naklonil hlavu.

– Čarodejnica, – zopakoval strážnik. – Veď hovorím.

– Prezradila meno?

– Prezradila, ale zabudol som. Mala lajster. Mladá, svojím spôsobom aj pekná, ale tie oči... Poznáte to, pán môj. Človeku prebehnú zimomriavky po chrbte, keď sa naňho takáto pozrie.

– Vieš o tom niečo, Blyskáč? Kto to môže byť?

– Nie, – zaceril sa bard. – Mladá, pekná a tie oči. To je teda presný opis. Také sú všetky. Nijaká, ktorú poznám, a poznám ich veľa, nevyzerá na viac ako dvadsaťpäť – tridsať, no podaktoré, ako som počul, si pamätajú doby, keď háje šumeli tam, kde teraz stojí Novigrad. Koniec koncov načo slúžia elixíry z mandragory? A do očí si tiež mandragoru kvapkajú, aby sa im ligotali. To baby vedia.

– Ryšavá nebola? – spýtal sa zaklínač.

– Nie, pán môj, – odvetil desiatnik. – Vlasy čierne ako havran.

– A koňa mala akého? Gaštana s bielou hviezdou?

– Nie. Čierny bol ako ona. Teda, páni moji, vravím vám, tá draka zabije. Drak je robota pre čarodejníka. Ľudská sila proti nemu nič nezmože.

– Bol by som zvedavý, čo by na toto povedal obuvník Kozojed, – zasmial sa Blyskáč. – Keby mal pri ruke niečo mocnejšie než ľuľkovec a blen, dračia koža by sa dnes už sušila na holopolskej kolovej hradbe, balada by bola hotová a ja by som tu nežltol na slnku...

– Ako je možné, že ťa Nedamír nevzal so sebou? – spýtal sa Geralt a úkosom pozrel na básnika. – Veď si bol v Holopoli, keď

odtiaľ odchádzal. Žeby kráľ nemal rád umelcov? Čo spôsobilo, že sa tu opekáš a nebrnkáš na lutne niekde pri kráľovskom strmeni?

– Zariadila to istá mladá vdova, – zachmúrene priznal Blyskáč.

– Bodaj by to čert vzal. Zabudol som sa u nej do rána a to už bol Nedamír so sprievodom za riekou. Vzali so sebou toho Kozojeda a zvedov z holopolskej domobrany, len na mňa zabudli. Vysvetľujem to desiatnikovi a on si len stále melie svoje...

– Máš lajster, púšťam, – povedal ľahostajne halapartník, ktorý si akurát uľavoval na stenu mýtného domca. – Nemáš, nepúšťam. Taký je rozkaz...

– Aha, – prerušil ho Tri Kavky, – už sa vracajú dievčatá s pivom.

– A nie sú samy, – dodal Blyskáč a vstal. – Pozrite sa, aký kôň. Ako drak.

Od brezového hájika sa sem cvalom blížili Zerrikánky, sprevádzajúce jazdca na veľkom, bojovom, nepokojnom žrebci.

Zaklínač sa tiež postavil.

Jazdec mal na sebe fialový zamatový kabátec so strieborným vyšívaním a krátky plášť obšitý sobolou kožušinou. Muž vystretý v sedle na nich pyšne pozeral zvrchu. Geralt poznal takéto pohľady. A rozhodne sa mu nepáčili.

– Pozdravujem vás, páni. Som Dorregaray, – predstavil sa jazdec a pomaly, dôstojne zosadol z koňa. – Majster Dorregaray, čarodejník.

– Majster Geralt. Zaklínač.

– Majster Blyskáč. Básnik.

– Borch. Prezývaný Tri Kavky. A s mojimi dievčatami, ktoré tamto akurát vyťahujú špunt zo súdka, ste sa už zoznámili, pán Dorregaray.

– V podstate áno, – zareagoval čarodejník bez úsmevu. – Navzájom sme sa pozdravili, ja a krásne bojovníčky zo Zerrikánie.

– Nuž, tak na zdravie! – Blyskáč rozdal kožené poháre, čo pri-niesla Veá. – Napite sa s nami, pán čarodejník. Pán Borch, nalejem aj desiatnikovi?

– Pravdaže. Poď k nám, vojak.

– Vidí sa mi, – vyhlásil čarodejník, keď si odpil krátky odmeraný dúšok, – že k závore na moste vás dovedol rovnaký cieľ ako mňa?

– Ak máte na mysli draka, pán Dorregaray, – odvetil Blyskáč, – tak v podstate áno, chcem byť pri tom a zložiť baladu. Bohužiaľ, tento desiatnik, zdá sa, človek bez škrupúl, ma nechce pustiť. Žiada povolenie.

– Prosím o prepáčenie, – halapartník dopil pivo a zamľaskal. – Mám pod hrdelným trestom prikázané nikoho bez lajstra nepúšťať. A vraj celé Holopole sa už na vozy naložilo a chce sa vydať za drakom. Mám príkaz...

– Tvoj príkaz, vojak, – zamračil sa Dorregaray, – sa týka iba zberby, čo by mohla prekážať, dievok, aké by mohli nemravnosti páchať a šíriť strašné choroby, zlodejov, lotrov a ničomníkov. Ale nie mňa.

– Bez lajstra nepustím nikoho, – zježil sa desiatnik. – Prisahám...

– Neprisahaj, – prerušil ho Tri Kavky. – Radšej sa ešte napi. Tea, nalej tomuto smelému vojakovi. A my si sadnime, páni. Piť postojacky, narychlo a bez náležitej dôstojnosti, to sa na šľachticov nepatrí.

Posadali si na brvná okolo súdka. Halapartník, čerstvo pasovaný na šľachtica, celý zružovel od spokojnosti.

– Pi, statočný stotník, – núkal ho Tri Kavky.

– Ja som desiatnik, nie stotník, – halapartník ešte viac očervenel.

– Ale budeš stotník, celkom určite, – vyceril Borch zuby. – Vidno, že si múdra hlava, vieš sa razom rozhodnúť.

Dorregaray odmietol ďalší pohár a obrátil sa ku Geraltovi.

– V mestečku sa doteraz hovorí o baziliškovi, pán zaklínač, a vy sa už obzeráte za drakom, ako vidím, – povedal potichu. – Zaujímam sa, či až tak potrebujete peniaze, alebo zabíjate len tak z rozkoše tvory, ktorým hrozí vyhynutie?

– Čudná zvedavosť, – zháčil sa Geralt, – na niekoho, kto sa ozlomkrky ženie vpred, aby stihol dračiu zabíjačku, aby mu mohol vytĺcť zuby, také vzácne pri výrobe čarodejných liekov a elixírov. Je to pravda, vaša čarodejnica milosť, že zuby vybité živému drakovi sú najlepšie?

– Ste si istý, že tam idem akurát kvôli tomu?

– Som. Ale niekto vás už predbehol, Dorregaray. Pred vami už tadiaľto prešla vaša čarodejnica sestra aj s lajstrom, ktorý vy nemáte. Čiernovlasá, pokiaľ vás to zaujíma.

– Na čiernom koni?

– Vraj.

– Yennefer, – skonštatoval namosúrene Dorregaray. Zaklínač sa zachvel, no nikto si to nemohol všimnúť.

Nastalo ticho; prerušilo ho začnutie budúceho stotníka.

– Nikoho... bez lajstra...

– Dvesto lintarov bude stačiť? – Geralt pokojne vytiahol z vrecka mešec, ktorý dostal od tučného richtára.

– Geralt, – usmial sa tajomne Tri Kavky, – takže predsa...

– Prepáč mi to, Borch. Ľutujem, ale nepôjdem s vami do Hengforsu. Možno inokedy. Možno sa ešte stretneme.

– Ani mňa do Hengforsu nič neťahá, – pomaly vyhlásil Tri Kavky. – Naozaj vôbec nič.

– Schovajte ten mešec, pane, – hrozivo zahrnel budúci stotník. – To by bolo obyčajné podplácanie. Nepustím ani za tristo.

– A za päťsto? – Borch vybral svoj meštek. – Schovaj si peniaze, Geralt. Mýto zaplatím ja. Začalo ma to baviť. Päťsto, pán vojak. Po stovke za kus, moje dievčatá rátam ako jeden pekný kúsok. Čo?

– Ojoj, oj, oj, – zaúpel budúci stotník a pod kabátec rýchlo schoval Borchov mešec. – Čo ale poviem kráľovi?

– Povieš mu, – ozval sa Dorregaray, vystrel sa v celej svojej výške a vytiahol spoza pása ozdobnú paličku zo slonoviny, – že tá premkol strach, keď si sa pozrel...

– Na čo, pane?

Čarodejník mávol paličkou a vyriekol zaklínadlo. Borovica, čo rástla na svahu pri rieke, akoby vybuchla, v okamihu blčala celá v plameňoch, od zeme až po vrcholec plápolala v jednom besnejúcom ohni.

– Na kone! – Blyskáč vyskočil a prehodil si lutnu cez plece. – Na kone, páni! A dámy!

– Závoru nabok! – zrúkol na halapartníkov bohatý desiatnik s veľkými výhľadmi na hodnosť stotníka.

Na moste za závorou Vea pritiahla uzdu, kôň zaspätkoval, zadunel kopytami na kladách. Dievča pohodilo vrkočmi a prenikavo skríklo.

– Máš pravdu, Ve! – zvolal Tri Kavky. – Len poďme, vážení páni, žeňte kone! Pôjdeme po zerrikánsky, s hrmotom a svišťaním!

IV.

– No tak sa pozrite, – ozval sa najstarší z rubáčov, mohutný a svalnatý Boholt, mocný ako kmeň starého duba. – Nedamír vás nevyhnal ako psov, prosím pekne, aj keď som si bol istý, že to urobí. Nuž čo, nie je vecou nás biednych paholkov hodnotiť kráľovské rozhodnutia. Nech sa páči k ohnisku. Pokojne si tu niekde ustelte. A len tak medzi nami, zaklínač, o čom si sa to s kráľom zhováral?

– O ničom, – povedal Geralt a oprel sa pohodlnejšie chrbtom o sedlo pritiahnuté bližšie k ohňu. – Ani zo šiatra nevyšiel. Poslal len toho svojho sluhu, akože ho to...

– Gyllenstiern, – našepkal mu Yarpen Zigrin, plecnatý bradatý trpaslík, keď vhadzoval do ohňa obrovský, živitou presiaknutý pník privlečený z húštiny. – Nafúkaný zasran. Vypasená sviňa. Keď sme sa pripojili, prišiel k nám, nosom div o mraky neštrajchol, fú-fú, zapamätajte si, reku, trpaslíci, kto tu rozkazuje, koho tu treba počúvať, tu Nedamír dáva príkazy a jeho slovo je zákon a tak ďalej. Stál som a počúval, a už som sa nazdával, že prikážem chlapom, nech ho na zem zvalia a že mu, reku, plášť obsíkam. Ale vykašlal som sa na to, viete, zasa by sa rozchýrilo, že trpaslíci sú zlomyseľní, ba agresívni, že sú to oplani a nedá sa s nimi... ako sa to, anciáša... koloxistovať... A už aj by bol zase da-
kde pogrom, v nejakom mestečku by štvanicu nachystali. A tak pekne zdvorilo počúvam, prikyvujem, ako sa patrí.

– Vidí sa mi, že pán Gyllenstiern nič iné ani nevie, – skonštatoval Geralt. – Lebo aj nám povedal to isté a tiež nám iba prikyvovať zostalo.

– A podľa mňa, – ozval sa ďalší z rubáčov, keď si rozkladal kožušinu na kôpku raždia, – Nedamír urobil chybu, že vás nevyhnal. Na toho draka sa už valí toľko národa, celé mravenisko. To už nie je výprava, ale pohrebný sprievod. V takej tlačnici sa veru nerád bijem.

– Nechaj to tak, Kynožník, – zareagoval Boholt. – Keď je viac ľudí pokope, lepšie sa postupuje. Čo si vari nikdy na draky nešiel? Za drakom sa vždy záľaha národa ťahá, celý putovný jarmok, ešte aj bordel na kolesách. Ale keď sa obluda ukáže, kto zostane v poli? My, nikto iný.

Boholt na chvíľu stíchol, poriadne si logol z veľkého, prútím opleteného demizóna, nahlas zasmrkal a zakašľal.

– Iná vec, – pokračoval, – že prax dokazuje, že sa neraz až po zabití draka začína ozajstná zábava a mordáreň, hlavy padajú ako hrušky. Až keď sa delí poklad, skáču si lovci po krku. Čo ty na to, Geralt? Nemám pravdu? Počuješ, zaklínač, tebe to hovorím.

– Poznám také prípady, – potvrdil sucho Geralt.

– Poznáš, hovoríš. Určite z rozprávania, lebo sa mi nedostalo do uší, že by si niekedy lovil draky. Ako dlho žijem, nepočú som ešte, že by zaklínač na draky chodil. O to viac sa čudujem, že si sa tu objavil.

– Veru tak, – precedil Kennet prezývaný Dlhodrúk, najmladší z rubáčov. – Naozaj je to čudné. A my...

– Počkaj, Dlhodrúk. Teraz hovorím ja, – prerušil ho Boholt. – Nebude to, koniec koncov, dlhá reč. Zaklínač už aj tak vie, o čo mi ide. Ja ho poznám, on ma pozná, doteraz sme si cesty neskrížili a tak to hádam aj zostane. Lebo, predstavte si, chlapani, že by som ja, napríklad, chcel zaklínačovi v robote prekážať alebo mu korisť spred nosa uchmatnúť, veď by ma hneď a zaraz britvou opáčil a bol by v práve. No nemám pravdu?

Nikto mu to nepotvrdil ani nevyvrátil. A nezdalo sa, že by Boholtovi mimoriadne záležalo na jednom či druhom.

– Nuž, – pokračoval, – putovanie vo väčšej kompánii, ako som už povedal, ide rezkejšie. A v takej spoločnosti sa aj zaklínač môže zísť. Okolie je tu divé a pusté, keby tak vyskočili na nás podes, bzdocha alebo striga, mohli by nám problémy narobiť. No keď bude Geralt nablízku, je po problémoch, lebo to je jeho fach. Ale draky do jeho fachu nepatria. Nemám pravdu?

Znovu to nikto nepotvrdil ani nevyvrátil.

– Pán Tri Kavky, – nadviazal Boholt a podal demizón trpaslíkovi, – je tu s Geraltom a to mi stačí ako záruka. Tak kto vám prekáža, Kynožník, Dlhodrúk? Azda nie Blyskáč?

– Blyskáč, – vykladal Yarpén Zigrin a posunul demizón Blyskáčovi, – sa vždy pripletie tam, kde sa deje niečo zaujímavé, a všetci vedia, že nezavadzia, nepomôže, no ani nezdržuje na ceste. Niečo ako bodliak na psom chvoste. No nie, chlapci?

„Chlapci“, bradatí a hranatí trpaslíci, sa rozrehotali, až sa im triasla brada. Blyskáč si posunul klobúčik do tyla a potiahol si z demizóna.

– Aaaach, mor do toho! – zastonal a zalapal po vzduchu. – O hlasivky ma to oberie. Z čoho to pálite, zo škorpiónov?

– Jedno sa mi nepáči, Geralt, – vyhlásil Dlhodrúk, keď prebehal od minstrela nádobu. – To, že si sem priviedol toho čarodejníka. Veď sa to tu už mágmi priam hemží.

– Tak veru, – vpadol mu do reči trpaslík. – Pravdu hovorí Dlhodrúk. Toho Dorregaraya potrebujeme ako brav sedlo. Odnedávna už predsa máme vlastnú vedmu, ušľachtilú Yennefer, tfuj, tfuj!

– Áááno, – pridala sa Boholt, len čo si poškrabkal býčiu šiju, z ktorej si pred chvíľou odopol kožený obojok posiaty železnými nitmi. – Čarodejníkov je tu už priveľa, veľavážení. Akurát o dvoch viac než treba. A navyše sa príliš prilepili na nášho Nedamíra. Len sa pozrite, my pod hviezdíčkami, okolo ohňa, a oni, prosím pekne, v teple, v kráľovskom šiatry kujú plány, líšky prefíkané. Nedamír, vedma, čarodejník a Gyllenstiern. Yennefer je

z nich najhoršia. Chcete vedieť, čo na nás chystajú? Nuž len to, ako nás ošmeknúť!

– A nadžgávajú sa srňacinou, – žaloval sa zachmúrene Dlhodrúk. – A my sme jedli čo, pýtam sa. Svišťa. A pýtam sa, čo je svišť? Potkan, nič iné. Čo sme teda jedli? Potkana!

– Veď to nič, – zahrnel Kynožník. – Onedlho okoštujeme z dračieho chvosta. A nie je nič lepšie ako dračí chvost pečený v pahrebe.

– Yennefer, – nadviazal Boholt, – je zákerná, zúrivá a papuľnatá baba. Nedá sa ani porovnať s tvojimi dievkami, pán Borch. Tie sú tiché a milé, len sa na ne pozrite... Sedia pekne pri koňoch, brúsia si meče; keď som išiel okolo, čosi som žartom prehodil a ony sa usmiali, zúbky vycerili. Áno, tie stoja za to, nie sú ako Yennefer, čo furt len siete spriada. Hovorím vám, dávajme si pozor, inak naša dohoda stojí za drek.

– Aká dohoda, Boholt?

– Prezradíme to Geraltovi, Yarpen?

– Nemám nič proti, – súhlasil trpaslík.

– Už je po pálenke, – upozornil Dlhodrúk a prevrátil demižón hore dnom.

– Tak prines ďalšiu. Si najmladší, prosím pekne. Pokiaľ ide o tú dohodu, Geralt, my, čo sme tu, sme sa dohodli, že predsa nie sme nájomní žoldnieri ani poddaní paholkovia, takže nás nebude Nedamír na draka posielat', aby nám potom len tak hodil pod nohy pár drobných zlatiek. Pravda je taká, že my si s drakom poradíme aj bez Nedamíra, zatiaľ čo Nedamír si bez nás neporadí. A z toho jasne vyplýva, kto je dôležitejší a kto si zaslúži väčší diel. A celú vec sme poctivo vyriešili: Tí, čo pôjdu do priameho boja s drakom a zložia ho, si berú polovicu pokladu. Nedamír s ohľadom na svoj pôvod a titul dostane tak či tak štvrtinu. A ostatní, ak budú pomáhať, si navzájom rozdelia rovným dielom tú poslednú štvrtinu. Čo ty na to?

– A čo si o tom myslí Nedamír?

– Nepovedal ani áno, ani nie. Ale radšej nech nevyskakuje, fafrnok. Ako vravím, sám proti drakovi nepôjde, musí sa spoľahnúť na odborníkov, to znamená na nás, rubáčov, a na Yarpaena a jeho chlapcov. Nikto iný, iba my budeme stáť oproti drakovi na dĺžku meča. A ostatní, hoci aj čarodejníci, ak sa pričinia, si rozdelia tú zvyšnú štvrtinu pokladu.

– A koho rátate medzi tých ostatných okrem čarodejníkov?
– bol zvedavý Blyskáč.

– Celkom určite nie fidlikantov a veršotepcov, – zachechtal sa Yarpen Zigrin. – Rátame takých, čo vedia narábať sekerou, nie lutnou.

– Aha, – ozval sa Tri Kavky a zahľadel sa na nebo obsypané hviezdami. – A čím bude narábať obuvník Kozojed a jeho banda?

Yarpen Zigrin si odpľul do ohniska a zahundral čosi v trpasličej reči.

– Holopolskí domobranci sa vyznajú v týchto poondiatych horách a pôjdu s nami ako sprievodcovia, – vysvetľoval ticho Boholt, – takže bude celkom spravodlivé, keď aj oni dostanú svoj diel. S obuvníkom je to už trochu iná vec. Nebolo by veru dobre, keby zberba dospela k názoru, že keď sa v ich blízkosti ukáže drak, stačí namiesto prizvania odborníkov podhodiť oblude otravu a ďalej sa pokojne niekde v žite váľať s flandrmi. Keby sa takýto postup rozšíril, onedlho by sme sa mohli pobrať po žobraní.

– Veru tak, – dodal Yarpen Zigrin. – Preto vám hovorím, toho obuvníka by mala postretnúť dáka nedobrá nehoda, aby sa, vyjebanec, nedostal omylom do legiend.

– Keď ho má postretnúť nehoda, tak ho aj postretne, – vyhlásil Kynožník presvedčivo. – To nechajte na mňa.

– A Blyskáč, – pokračoval trpaslík, – mu v balade tak na riť naloží, že všetkým zostane na smiech. A nech je hanbe a potupe vystavený na veky vekov.

– Na jedno ste zabudli, – zapojil sa Geralt. – Je tu jeden, čo vám môže skrížiť plány, ten, čo na nijaké delenia a dohody

nepristúpi. Mám na mysli Eycka z Denesle. Rozprávali ste sa s ním?

– O čom? – zaškrípal zubami Boholt a palicou posunul polená v ohnisku. – S Eyckom sa veru nedohovoriš, Geralt. On takýmto obchodom nerozumie.

– Keď sme prichádzali k vášmu táboru, – prerušil ho Tri Kavky, – tak sme ho videli. Kľáčal na kameňoch v plnej zbroji a zísal do neba.

– To robí sústavne, – povedal Dlhodrúk. – Buď medituje, alebo sa modlí. Vraj to musí robiť, lebo má od bohov príkaz chrániť ľudí pred zlom.

– U nás v Crinfride, – zahundral Boholt, – takých ako on zavtvárame do chlievika, sú pekne na reťazi, a keď im hodiš uhlík, čmárajú po múroch kadejaké čudné veci. Ale skončime už s klebetami, treba sa nám o svojich veciach porozprávať.

Do kruhu svetla nečujne vkĺzla nevysoká mladá žena s čiernymi vlasmi zopnutými zlatou sieťkou; ženu zahaľoval vlnený plášť.

– Čo to tu tak smrdí? – spýtal sa Yarpen Zigrin a tváril sa, že ju vôbec nezbadal. – Nebodaj síra?

– Nie, – Boholt sa pozrel kamsi nabok a demonštratívne potiahol nosom. – To bude pižmo alebo iná voňavka.

– Aleee, no hádam... – trpaslík vyčaril na tvári začudovaný grimasu. – Veď to je veľkomožná pani Yennefer! Pekne vítame!

Čarodejka pomaly prešla zrakom po prítomných a na chvíľu sa pristavila ligotavými očami na zaklínačovi. Geralt sa letmo usmial.

– Mohla by som si prisadnúť?

– No samozrejme, dobrodinka naša, – povedal Boholt a ako by sa mu začkalo. – Sem si sadnite, na prikrývku. Kennet, zdvihni zadok a ponúkni jasnej pani čarodejke prikrývku.

– Ako počujem, rozoberáte obchodné záležitosti. – Yennefer si sadla a vystrela pred seba pôvabné nohy v čiernych pletených pančuchách. – A to bezo mňa?